

lastne moči in se izgublja v čustvenih reakcijah namesto v močni volji. Tu je dilema med močjo in voljo. Iz tega dvosmerja se razvija cela vrsta potez, ki so nam bistvene.

4.) Končno je značilen za nas še neki slovenski pesimizem, ki temelji na neke vrste slovenskem fatalizmu (primerjaj tudi mitos o desetem bratu), saj je zapopaden v pričakovanju odrešilne ure, ki bo napočila kar sama od sebe. Ta fatalizem se kaže v nenehni želji po pozabi, v opojni pijanosti in omami, kjer ginejo obrisi resničnosti. Ne mislim, da bi naš človek ne bil računajoč, misleč, da ne bi delal. A močnejša kot drugod je pri nas zavest, da delo ni cilj, marveč sredstvo. Kakor je značilen za nas razkol med resničnostjo in hrepemenjem, prav tako je značilen razkol med umetnostjo in življenjem, med umetnikom in občinstvom.

(Konec prihodnjič.)

SNEŽI, SNEŽI

ALFONZ GSPAN

(Srečku Kosovelu.)

Na lehe, na polja,
na strehe, na pota
sneži, sneži...

In veter med drevjem,
stopinja v samoti
ihiti, ihiti...

Sem sanjal o solncu,
o morju, o tebi;

iskal sem te v gmajni,
v gozdu, v temi —
Te ni, te ni...

Na steze samotne,
na križe temotne
zdaj le še tiho,
globoko sneži...

TROJE DEKLIŠKIH PESMI

ALFONZ GSPAN

I

Dragi, saj vem...
Bela so pota,
zlate so zore,
sinje so gore,
kličejo, vabijo...
Ti jih pa slušaš in greš...
Dragi, kaj veš?...

Kadar bo sneg,
pota vseprek,
solnca nikjer,
črn večer —
dragi, kaj veš,
da bom vso noč
na pragu tebe čakala?...